

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **M. S. S.**, zastoupený opatrovníkem Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie**, se sídlem Opočíněk 57, Pardubice, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 11. 2020, čj. KRPE-81151-47/ČJ-2020-170022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 8. 12. 2021, čj. 66 A 5/2020-131,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím prodloužila dobu zajištění žalobce o 34 dní podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno 27. 11. 2020. Žalobce proti němu brojl žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí krajský soud výše uvedeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že žalobce požádal o azyl v Rumunsku, jakožto v prvním členském státě Evropské unie. Z tohoto důvodu byly dány podmínky pro aplikaci čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce nařízení (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“), dle kterého je právě Rumunsko příslušné k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rumunsko je rovněž povinno přijmout žalobce zpět na své území. Byly tedy splněny předpoklady pro realizaci předání cizince do Rumunska a rovněž nebylo

na místě přistoupit ke zvláštním opatřením dle § 123b zákona o pobytu cizinců. K argumentaci ohledně údajných systémových nedostatků krajský soud předně poukázal na její obecnost. Připomněl, že ač se žalobce v Rumunsku účastnil některých úkonů azylového řízení a pobýval v azylovém zařízení, ve správním řízení žádné námitky v tomto směru neuplatnil. Proto nelze vytýkat žalované, že se otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí zabývala v obecnější rovině. Krajský soud dále poukázal na judikaturu, z níž vyplývá, že v řízení o prodloužení zajištění cizince za účelem předání je úkolem žalované pouze předběžně zkoumat, zda je takové předání vůbec možné a zda není *a priori* vyloučeno. Smyslem tohoto řízení není s konečnou platností posoudit otázku, zda má cizinec nuceně vycestovat z území České republiky, ale pouze vytvořit podmínky pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Této povinnosti žalovaná dostála. Krajský soud také poukázal na judikaturu, která se zabývala situací konkrétně v Rumunsku.

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Namítl, že se krajský soud nevěnoval žalobním námitkám a nesprávně aproboval závěr žalované o realizovatelnosti předání stěžovatele do Rumunska. Žalovaná měla zkoumat, zda v případě přemístění nehrozí stěžovateli riziko nelidského či ponižujícího zacházení, které souvisí se systémovými nedostatky tamního azylového řízení. Situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku je totiž tristní s ohledem na problémové sociální zabezpečení a azylové právo. Problematické je čerpání sociální podpory, nedostatečné integrační programy, nekvalifikovaní tlumočníci či diskriminace žadatelů a nedostatek pomoci při vyřizování dokladů. Tyto okolnosti tvoří zásadní překážku pro integraci do rumunské společnosti. Chybí rovněž dostatečné ubytování, zdravotní péče a hygiena. Není možné předpokládat, že všechny státy mají stejné podmínky v azylových zařízeních, navíc domněnka, že státy EU dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu, je vyvratitelná. Posouzení provedené žalovanou a soudem je obecné, typizované a neindividualizované. Soud i žalovaná si měly opatřit aktuální podklady k situaci v Rumunsku, na což rezignovaly. Povinností předávajícího státu je přitom provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby. Okolnosti nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém je přetížený, což vede k neschopnosti tamních orgánů zajistit adekvátní potřeby žadatelů a vzbuzuje pochybnosti o schopnosti řádně posoudit azylovou žádost. Stěžovatel není povinen předkládat dokumenty týkající se nepřijatelných podmínek v azylových zařízeních. Skutečnost, že se krajský soud odmítl zabývat připojenou zprávou o rumunském azylovém systému z důvodu, že byla předložena v angličtině, pak představuje vadu řízení. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek i rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovila souhlas se závěry krajského soudu a konstatovala, že stěžovatel byl 31. 12. 2020 ze zajištění propuštěn.

[5] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou.

pokračování

[7] V posuzovaném případě o věci v souladu s § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhodoval specializovaný samosoudce po nabytí účinnosti novely s. ř. s. (srov. k tomu čl. II – Přejícné ustanovení zákona č. 77/2021 Sb.), proto se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele a je přijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze pro stručnost odkázat na usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ Nejvyšší správní soud vyložil. Ačkoli se tak vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti (tedy ve vztahu k § 104a s. ř. s. ve znění před 1. 4. 2021, jež se týkala pouze věcí mezinárodní ochrany), závěry z něj vyplývající jsou použitelné i na nyní posuzovanou věc (např. usnesení NSS z 12. 10. 2021, čj. 1 Azs 208/2021-43, bod 6).

[8] Nejvyšší správní soud neshledal v souvislosti s obecně zmíněnou výtkou, že se krajský soud nevěnoval žalobním námitkám, zásadní pochybení krajského soudu, které by ve smyslu výše uvedené judikatury mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Pro stručnost Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu popisující, jaké vady naplňují kasační důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku (např. rozsudky NSS ze 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, z 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007-107, z 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-76 nebo usnesení rozšířeného senátu z 18. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Z rozsudku krajského soudu v nyní projednávané věci je zřejmé, jakou právní úpravou se soud řídil, k jakým závěrům dospěl a jaký skutkový stav vzal za rozhodný. Zároveň je zřetelné, o jaké důvody krajský soud svůj rozsudek opřel a že reagoval na všechny žalobní námitky, a proto jeho rozsudek nelze označit za nepřezkoumatelný.

[9] Podstata kasační stížnosti stěžovatele pak spočívá v tom, že jeho předání do Rumunska za účelem pokračování v řízení o udělení mezinárodní ochrany, je nepřijatelné, a to s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť azylové řízení v Rumunsku vykazuje systémové vady, přičemž krajský soud tuto skutečnost vyhodnotil chybně. Prakticky totožnou situaci se Nejvyšší správní soud zabýval již opakovaně (např. rozsudky NSS z 1. 7. 2021, čj. 7 Azs 91/2021-23, a z 19. 8. 2021, čj. 8 Azs 11/2021-48). Nejvyšší správní soud proto na tuto judikaturu odkazuje a neshledává důvod se od závěrů posledně uvedených rozsudků jakkoliv odchýlit, a to i s ohledem na doslovnou totožnost argumentace v námitkách týkajících se nedostatků azylového systému v Rumunsku.

[10] Námitka poukazující na vadu řízení spočívající v tom, že se krajský soud odmítl zabývat předloženou zprávou o rumunském azylovém systému z důvodu, že byla předložena v angličtině, je nepřijatelná. Takový důvod totiž krajský soud v napadeném rozsudku vůbec nevyslovil. Kasační námitka tedy nesměruje proti rozhodovacím důvodům a nelze ji projednat. Je nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (rozsudek NSS z 12. 5. 2021, čj. 8 As 124/2019-46, body 67 a 68, či obdobně usnesení NSS z 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, bod 12).

[11] Lze tedy uzavřít, že krajský soud se v projednávané věci nedopustil žádného (natož zásadního) pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Vycházel z relevantní judikatury, adekvátně ji na projednávanou věc aplikoval a jeho závěry jsou s ní zcela v souladu.

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, část III. 4., a usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalované, která měla ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[14] Odměna opatrovníka stěžovatele Mgr. Ladislava Bárty, advokáta, který byl stěžovateli ustanoven usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze 4. 1. 2021, čj. 66 A 5/2020-12, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti z 22. 12. 2021 (včetně jejího doplnění z 14. 2. 2022) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Opatrovníkovi stěžovatele tak náleží odměna 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Opatrovník stěžovatele soudu nedoložil, že je plátcem DPH. Daná částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. června 2022

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu